

Nět zomy ſe nejperwěj do tych końow dasch; te ſu tkuſte nabegnōne a ſmierže, aź nej k huſtojańu. Ale kať je pſchez ſporasch? Žeru huryšch, nej možno na tej kaſcheniſzczowatej roli. Zomy je ſpalisch! Dřewo pſchižo a my je ſchkrějomy, ale ſkoro huſna- jomy, aź by zetu golu poderbeli, gab je ſchykne ſpalisch kſchěli. To teť nejžo. Ga zomy je do jamy ſalaž, tam maju ruma doſcź! Sejſy buchu końe, woły, krowy holowane, ale woni ſe ptoſchychu pſchi tom groſnem ſpuchu. Bući pomogachu a ſ weliķeju prozu ſporachmy někotare pſchez. Skoro pať wižechmy, aź to ſebžo teke niz, to mogli wēle tyženi kozyſch. Tať ſewoſta niz huſchej, ako je lažeze ſe ſemju hobchytasch, tať wēle ať možno. Zo te boge žeńſke a žowcža pſchi tom ſu huſtojali, kať ten dych ſe jim jo ſatykať, to nej k hopiſańu; žiw ſeby byť, aby ſchykne ſ'chořeli, ale zo pomozy: ſakopowasch abo mrětww do jſy kryd- duſch — jadro wot hobeju.

Potom hobroſchichmy ſe k tym padńonym wojaķam. Welike rowy buchu tam a ſem huryte, žož jich rowno nejwēzej lažaſcho, a tam buchu we poķnej draſcže nutſch poķožone 4—6—10—20—30, ſatym ať ſe nama- ķachu, pſchijaſchele a winiki, ſche pogromaže. Čhto kuždy jo, kať dejali wēzeſch? žo jo jogo kolebka ſtojaťa? kotreje maſchi abo žeńſki huťſchoba ſe wo ſnog ſamjo? Čhto wo ſnog dſy roni? A ſ kaķeju duſchu jo ſe ſwēta ſcheť? Bog ſchykno wē! Daži toſch wotpoznywaju aź na ten weliķi žeń togo gorējſtawania. Luto nam jo, aź jich ſamžomy do kaſchczow poķožyšch a ſe ſpiwanim ſakopasch, kať kſcheſczijanam by pſchi- ſkuſchaťo, — to nej možno, jich jo pſchewēle! Žož niži keť jo, abo grobla, abo kupa, tam laže ſ kopizami. Schykno hordujo pſchepytane a huřeſchone. — Tať